RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.466 van 12 november 2002
in de zaak A. 77.523/XII-960.

In zake : Jean LONCKE,
wonende te Nazareth,
Huisepontweg 103

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. Staelens,
kantoor houdende te Brugge,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkomende partij:

Wendy VERNOU,
wonende te Harelbeke,
Politieke Gevangenenstraat 10.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean Loncke op 2 februari 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 2 december 1997 van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, waarbij het besluit van 24 april 1997, houdende zijn benoeming tot gemeenteontvanger van de gemeente Kluisbergen wordt vernietigd;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 8 juli 1998;

Gelet op de beschikking van 14 juli 1998 waarbij de tussenkomst van Wendy Vernou wordt toegestaan;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op de beschikking van 24 juli 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 1 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Bij gemeenteraadsbesluit van 29 juni 1994 stelt de gemeenteraad van Kluisbergen met toepassing van artikel 52 van de nieuwe gemeentewet de betrekking van plaatselijk gemeenteontvanger in.

1.2. Bij gemeenteraadsbesluit van 13 september 1994 wordt Guido De Langhe, gewestelijk ontvanger, met toepassing van artikel 54, § 2, derde lid, Nieuwe Gemeentewet tot plaatselijk ontvanger benoemd.

1.3. Op 5 september 1996 keurt de gemeenteraad de voorwaarden goed voor de aanwerving van een gemeenteontvanger bij wege van een in te richten examen. Artikel 1, afdeling IV, pt. 11, van dit besluit luidt als volgt :

"In afwijking op de voorgaande bepalingen en in toepassing van artikel 54, § 2, alinea 3 en 4 van de nieuwe gemeentewet, kan de gemeente een gewestelijke ontvanger tot plaatselijke ontvanger benoemen. De gewestelijke ontvangers worden geacht te voldoen aan alle voorwaarden tot benoeming voor de betrekking van plaatselijke ontvanger".

1.4. Op 24 oktober 1996 wordt door de gemeenteraad aan Guido De Langhe ontslag verleend. In dezelfde zitting wordt tevens beslist de betrekking van gemeenteontvanger-ontvanger OCMW vacant te verklaren.

1.5. In het Belgisch Staatsblad van 13 december 1996 verschijnt een oproep tot de kandidaten voor de betrekking van gemeenteontvanger-ontvanger OCMW.

1.6. Op 16 april 1997 neemt het college van burgemeester en schepenen akte van het proces-verbaal van de examenverrichtingen, blijkens welke Wendy Vernou als enige kandidaat geslaagd werd verklaard.

Beslist wordt de kandidatuur van Jean Loncke "vrijgesteld voor het afleggen van het aanwervingsexamen" en Wendy Vernou aan de gemeenteraad voor te leggen.

1.7. Op 24 april 1997 beslist de gemeenteraad Jean Loncke tot gemeenteontvanger van Kluisbergen te benoemen.

1.8. Bij schrijven van 24 mei 1997 tekent Wendy Vernou bij de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen bezwaar aan tegen de benoeming van Jean Loncke.

1.9. Bij besluit van 16 juli 1997 schorst de gouverneur de gemeenteraadsbeslissing van 24 april 1997 in haar uitvoering.

1.10. Op 25 september 1997 beslist de gemeenteraad van Kluisbergen zijn besluit van 24 april 1997 houdende benoeming van Jean Loncke tot plaatselijk ontvanger te rechtvaardigen en te handhaven.

1.11. Bij schrijven van 26 november 1997 tekent Wendy Vernou bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden tegen voornoemde beslissing bezwaar aan.

1.12. Op 2 december 1997 neemt de Vlaamse minister van Binnen-landse Aangelegenheden de in het geding zijnde beslissing houdende de vernietiging van het besluit van de gemeenteraad van 24 april 1997 houdende de aanstelling van Jean Loncke tot gemeenteontvanger van de gemeente Kluisbergen.

In die beslissing wordt onder meer gesteld hetgeen volgt :

> "[...] dat bijgevolg de bepaling dat de gewestelijke ontvangers geacht worden te voldoen aan alle voorwaarden tot benoeming voor de betrekking van plaatselijk ontvanger beperkt is tot de gemeenten die tussen 5.001 en 10.000 inwoners tellen en die beslissen een betrekking van plaatselijk ontvanger in te stellen. [...] dat de gemeente dus geen toepassing meer kan maken van artikel 54, § 2, derde en vierde lid van de nieuwe gemeentewet, omdat hier geen sprake meer is van het instellen van de betrekking van plaatselijk ontvanger";

2. Over de excepties en de procedure.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt; dat ter terechtzitting de exceptie echter niet wordt gehandhaafd;

2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat verzoeker ten onrechte niet het Vlaamse Gewest als tegenpartij heeft aangewezen, dat verzoeker niet preciseert op welke datum de bestreden beslissing is genomen en dat er geen inventaris van de door hem neergelegde stukken voorhanden is; dat in het auditoraatsverslag de tussenkomende partij in deze opmerkingen niet wordt bijgetreden; dat zij geen laatste memorie heeft neergelegd noch ter terechtzitting aanwezig was; dat dienvolgens moet worden aangenomen dat zij deze opmerkingen niet handhaaft;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 54, § 2, derde en vierde lid, van de nieuwe gemeentewet, doordat de verwerende partij de toepassing van die bepaling beperkt tot betrekkingen van plaatselijk ontvanger die door de betrokken gemeente een eerste maal te begeven zijn; dat dit middel nader wordt ontwikkeld als volgt :

> "Bovendien kan nergens in de parlementaire voorbereidende werkzaamheden ook maar één gegeven teruggevonden worden dat alludeert op het feit dat de vrijstelling van de aanwervingsvoorwaarden, waaronder het aanwervings-examen, zou beperkt zijn tot de eerste benoeming bij de instelling van het ambt

van plaatselijk ontvanger. In het verslag van senator Suykerbuyck m.b.t. het wetsvoorstel Cardoen (Senaat stuk nr. 307/2 BZ 1988) werd zelfs gesproken over een voorrangsregeling voor de gewestelijke ontvangers. Er wordt gewag gemaakt van een periode van 10 jaar. De Minister van Binnenlandse Zaken meende dat het volstond om de gewestelijke ontvangers vrij te stellen van examens en te bepalen dat zij geacht worden aan alle voorwaarden te voldoen om tot plaatselijk ontvanger benoemd te worden in de bij toepassing van artikel 52, § 1, eerste lid, 2° ingestelde betrekkingen. De Minister maakt nergens gewag van het feit dat deze vrijstelling alleen zou gelden bij de eerste benoeming in deze betrekkingen. Ter verantwoording van deze vrijstelling meent hij dat 'het aangewezen is de natuurlijke afvloeiingen van de gewestelijke ontvangers te bevoordelen opdat de gemeenten die een plaatselijk ontvanger willen benoemen sneller voldoening zouden krijgen'. De Minister had geenszins de bedoeling om deze vrijstelling te beperken tot een eerste benoeming in de bij toepassing van artikel 52, § 1, eerste lid, 2° ingestelde betrekkingen. Zijn uitspraak i.v.m. 'de toegang van de gewestelijke ontvangers tot de onlangs gecreëerde betrekkingen van plaatselijk ontvanger,...' (Kamer van Volks-vertegenwoordigers, stuk nr. 1267/2 89/90) in zitting van 04/10/1990 doelt dan ook op de op deze wijze ingestelde betrekkingen. De betekenis van de zinsnede 'onlangs gecreëerde betrekkingen' kan niet anders begrepen worden dan als de bij artikel 52, § 1, eerste lid, 2° ingestelde betrekkingen. Ook hier heeft de Minister geen enkele beperking willen stellen aan de vrijstelling terzake.

Het argument van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting dat de gemeente Kluisbergen, bij toepassing van artikel 54, § 2, alinea 3 en 4, geen aanwervingsexamen meer had mogen organiseren gaat volledig in tegen de bedoeling van de wetgever. In de provincie Oost-Vlaanderen worden de besturen, zowel gemeente- als OCMW-besturen, die de betrekking van plaatselijk ontvanger instellen ter vervanging van het systeem van gewestelijk ontvanger er door de provinciale administratie toe aangezet om, naast de raadpleging van de gewestelijke ontvangers, ook een aanwervingsexamen te organiseren teneinde beroepsprocedures te vermijden. De provinciale administratie inspireert zich hiervoor op de parlementaire besprekingen. Senator Suykerbuyck stelt in zijn verslag van de zitting van 12/07/1990 (Senaat Parlementaire Handelingen, p. 2657) 'Vervolgens wordt bepaald dat de gewestelijke ontvangers die mededingen naar een functie van plaatselijk ontvanger verondersteld worden aan alle voorwaarden te voldoen. Ze moeten geen examen afleggen, maar hebben geen voorrang bij benoeming'. De gebruikte terminologie laat hier geen twijfel bestaan : 'mededingen' en 'niet voorrang hebben' is enkel mogelijk als men in concurrentie komt met andere gegadigden. Aangezien het hier gaat om de gewestelijke ontvangers en niet om een individuele ontvanger wordt hier uitdrukkelijk bepaald dat concurrentie met niet-gewestelijke ontvangers mogelijk is. De nieuwe gemeentewet voorziet dat de benoeming dient te gebeuren met inachtname van de bepalingen van artikel 145 volgens hetwelk de Gemeenteraad bevoegd is om de personeels-formatie en de voorwaarden inzake werving en bevordering van het gemeente-personeel te bepalen. De Gemeenteraad van Kluisbergen heeft overeenkomstig deze bepalingen en overeenkomstig de bedoeling van de wetgever beslist dat er enerzijds een aanwervingsexamen zou ingericht worden en dat anderzijds de gewestelijke ontvangers zouden vrijgesteld worden van de aanwervings-voorwaarden. Op die wijze heeft het de mededinging tussen gewestelijke ontvangers en niet-gewestelijke ontvangers tot stand gebracht. En op basis van de uitslag van deze concurrentie heeft de Gemeenteraad in volle autonomie beslist om mij tot plaatselijk ontvanger te benoemen. Het is trouwens deze autonomie die de wetgever heeft nagestreefd. Senator Cardoen, indiener van het wetsontwerp, zegt in zitting van 12/07/1990 zelfs letterlijk “Ik ben gelukkig dat zij (de gewestelijke ontvangers) zonder bijkomend examen de mogelijkheid tot

aanstelling van lokaal ontvanger verwerven indien het gemeentebestuur hiertoe beslist. Voor één keer werd de gemeentelijke autonomie tenvolle gerespecteerd" (Senaat Parlementaire Handelingen, p. 2659)";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord daar nog het volgende aan toevoegt :

"Verweerder stelt dat ik de bepalingen van artikel 54 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet en meer bepaald de bepalingen in alinea 3 en 4 interpreteer. Ik poneer dat verweerder deze bepalingen interpreteert daar waar hij stelt dat deze enkel gelden voor een eerste benoeming (bij de instelling van het ambt). Dit is een interpretatie die enkel de wetgever toekomt. Ik betwist niet dat de bepalingen van artikel 54 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet moeten samen gelezen worden met deze van artikel 52 § 1. Dit betekent echter niet dat er een andere interpretatie mag aan gegeven worden dan deze die de wetgever er heeft aan willen geven. En deze is terug te vinden in de Stukken en in de Parlementaire Handelingen. Hier is nergens sprake van een beperking tot een eerste benoeming. Integendeel er was zelfs oorspronkelijk sprake van een expliciete voorrangsregeling. De latere aanpassing van de Organieke Wet op de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn die geïnspireerd was door de zogenaamde 'Wet Cardoen' heeft hierin zelfs duidelijkheid gebracht door te stellen dat deze bepalingen gelden voor een eerste en volgende benoemingen.

De omzendbrief van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12/12/1990 beschrijft de te volgen procedure indien een gemeente tussen 5.001 en 10.000 inwoners opteert voor een plaatselijk ontvanger. Deze omzendbrief vermeldt eveneens dat de gewestelijke ontvangers dadelijk tot plaatselijk ontvanger kunnen benoemd worden in de aldus gecreëerde betrekkingen. Maar de omzendbrief bepaalt niet dat dit enkel kan bij een eerste benoeming. Ook het geciteerde artikel uit het Rechtskundig Weekblad maakt hiervan geen melding. Het geciteerde arrest Pieters/Gemeente Mol handelt over een gemeente met meer dan 10.000 inwoners. De bepalingen van artikel 54 § 2 van de Nieuwe Gemeentewet en meer bepaald de bepalingen in alinea 3 en 4 konden hierop niet toegepast worden.

Het is inderdaad zo dat de bepalingen van artikel 54 §2 van de Nieuwe Gemeentewet en meer bepaald de bepalingen in alinea 3 en 4 ingevoerd werden om enerzijds de afvloeiing van gewestelijke ontvangers beter mogelijk te maken, maar anderzijds ook om de gemeenten de kans te geven om een gewestelijke ontvanger tot plaatselijk ontvanger te benoemen. Want sommige gemeenten wensten uitdrukkelijk hun gewestelijke ontvanger te behouden als plaatselijke ontvanger";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie zijn stelling nog nader ondersteunt door te verwijzen naar de bepalingen van het koninklijk besluit van 20 juli 1993 tot vaststelling van de algemene bepalingen inzake het administratief en geldelijk statuut van de secretarissen en de ontvangers van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn waarvan de regeling zou overeen-stemmen met zijn interpretatie van artikel 54, §2, van de Nieuwe Gemeentewet;

3.2.1. Overwegende dat artikel 52 van de Nieuwe Gemeentewet in zijn te dezen toepasselijke versie luidt als volgt :

> "§ 1. Het ambt van gemeenteontvanger wordt begeven en uitgeoefend overeenkomstig de volgende bepalingen :
> [...]
> 2° in de gemeenten die volgens de jongste algemene volkstelling van 5.001 tot 10.000 inwoners tellen, door een gewestelijke ontvanger; de gemeenteraad kan evenwel de betrekking van plaatselijke ontvanger instellen";

dat artikel 54, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet stelt :

> "In de gevallen voorzien door artikel 52, § 1, eerste lid, 2°, wordt de beslissing om de betrekking van plaatselijke ontvanger in de gemeente in te stellen, ter kennisgeving aan de gouverneur meegedeeld.
> Deze beslissing treedt in werking nadat de gouverneur zijn beslissing om een einde te stellen aan elke betrekking van gewestelijke ontvanger in de gemeente, betekend heeft.
> De gemeente die de betrekking van plaatselijke ontvanger instelt, kan nochtans onmiddellijk een gewestelijke ontvanger tot plaatselijke ontvanger benoemen. Deze beslissing heeft dadelijk uitwerking, onder voorbehoud evenwel van de bevoegdheden van de toezichthoudende overheid.
> De gewestelijke ontvangers worden geacht te voldoen aan alle voorwaarden tot benoeming voor de betrekking van plaatselijke ontvanger [...]";

3.2.2. Overwegende dat artikel 54, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet voortkomt uit een regeringsamendement waaraan de volgende verantwoording ten grondslag ligt (Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 307/2, 52 e.v.) :

> "In de toekomst zullen de gemeenten met 5.001 tot 10.000 inwoners niet meer door een gewestelijk ontvanger bediend worden indien zij een eigen plaatselijk ontvanger willen benoemen. Het gevolg zal een vermindering zijn van het aantal gemeenten die door een gewestelijk ontvanger bediend worden. De gemeenten die de betrekking van plaatselijk ontvanger zullen instellen, zullen moeten wachten totdat de gouverneur een einde stelt aan elke betrekking van gewestelijk ontvanger in de gemeente. Dit zal geleidelijk gebeuren opdat de dienst van de gewestelijke ontvangers niet bruusk gedesorganiseerd wordt.
> Door de gouverneur wordt een wachtlijst opgesteld van de gemeenten van 5.001 tot 10.000 inwoners die gekozen hebben voor het instellen van de betrekking van plaatselijk ontvanger. De inwerkingtreding van de beslissing om de betrekking van plaatselijk ontvanger in te stellen, zal opgeschort worden opdat de gouverneur de mogelijkheid heeft om geleidelijk aan de aanvragen van de gemeenten te voldoen, zonder dat de dienst van de gewestelijke ontvangers wordt ontregeld.
> De inwerkingtreding van deze beslissing hangt niet af van een beslissing van de gouverneur en heeft dus onmiddellijk gevolg, indien de gemeente een gewestelijk ontvanger tot plaatselijk ontvanger wil benoemen. Het is inderdaad aangewezen om de natuurlijke afvloeiingen van gewestelijke ontvangers te bevoordelen opdat de gemeenten die een plaatselijk ontvanger willen benoemen, sneller voldoening krijgen.
> Om dezelfde reden, wordt bepaald dat de gewestelijke ontvanger niet meer moet voldoen aan enige bijzondere voorwaarde tot benoeming tot de betrekking

van plaatselijk ontvanger. Hij zal dus geen examen met betrekking tot zijn kennis of gezondheid moeten ondergaan. De hoedanigheid van gewestelijk ontvanger op zich zal hem vrijstellen van alle formaliteiten en hij kan onmiddellijk worden aangeworven.";

dat hieruit moet worden afgeleid dat het derde en vierde lid van artikel 54, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet alleen de "natuurlijke afvloeiingen" van gewestelijke ontvangers naar de gemeenten van 5.001 tot 10.000 inwoners, die de betrekking van plaatselijk ontvanger instellen, viseren; dat ze essentieel bedoeld zijn om welbepaald de gemeenten van 5.001 tot 10.000 inwoners die een betrekking van plaatselijk ontvanger instellen ertoe aan te zetten een gewestelijk ontvanger tot plaatselijk ontvanger te benoemen; dat, indien die gemeenten dat doen, ze niet hoeven te wachten, alvorens hun beslissing om de betrekking van plaatselijk ontvanger in te stellen uitwerking te zien krijgen, totdat de gouverneur zijn beslissing heeft betekend om een einde te stellen aan elke betrekking van gewestelijk ontvanger in de gemeente; dat zij zich dan evenmin nog moeten bekommeren over de vraag of de betrokkene wel aan de benoemingsvoorwaarden voldoet; dat deze interpretatie aansluit bij de volgende verklaring van de Minister van Binnenlandse Zaken in de Kamercommissie (Parl. St., Kamer, 1989-90, nr. 1267/2,11) :

"In verband met de toegang van de gewestelijke ontvangers tot de onlangs gecreëerde betrekkingen van plaatselijk ontvanger, werd bepaald dat de betrokkenen rechtstreeks in die betrekkingen zullen kunnen worden benoemd; zij hoeven daartoe geen examens af te leggen of op enige andere manier te bewijzen dat zij normaliter voor die benoemingen gestelde voorwaarden vervullen";

dat ook de omzendbrief van 12 december 1990 van de Minister van Binnenlandse Zaken betreffende het ambt van gemeenteontvanger in de gemeenten van 5.001 tot 10.000 inwoners (B.S., 14 december 1990) in dezelfde zin luidt en wel als volgt :

"De wetgever heeft echter ook gewild dat de gemeente die een betrekking van plaatselijk ontvanger instelt, onmiddellijk tot de benoeming van de titularis kan overgaan, indien zij een gewestelijk ontvanger in deze betrekking benoemt; in dat geval is de inwerkingtreding van de gemeenteraadsbeslissing niet afhankelijk van de beslissing van de gouverneur om een einde te stellen aan de betrekking van gewestelijke ontvanger in de gemeente; (...)

Om dezelfde redenen wordt bepaald dat de gewestelijke ontvangers geacht worden te voldoen aan alle voorwaarden tot benoeming voor de betrekking van plaatselijke ontvanger ingesteld in een gemeente van 5.001 tot 10.000 inwoners; de hoedanigheid van gewestelijke ontvanger stelt betrokkenen bijvoorbeeld vrij van diplomavereisten, van aanwervingsexamens en van onderzoek van de lichamelijke geschiktheid";

dat ook de Raad van State reeds in dezelfde gedachtenlijn in zijn arrest nr. 65.641 van 26 maart 1997, geoordeeld heeft :

"dat de bepaling evenwel deel uitmaakt van § 2 van artikel 54, dat als één geheel in de nieuwe gemeentewet is ingevoegd en dat begint met de woorden : 'In de gevallen voorzien door artikel 52, § 1, eerste lid, 2°,...', waarmee verwezen wordt naar de gemeenten die tussen de 5.001 en 10.000 inwoners tellen en aan wie de mogelijkheid wordt geboden een betrekking van plaatselijk ontvanger in te stellen, eerder dan het ambt van ontvanger toe te vertrouwen aan een gewestelijk ontvanger; dat, bekeken in die context, de toepassing van het vierde lid, als boven geciteerd, beperkt is tot de gemeenten die tussen 5.001 en 10.000 inwoners tellen en die beslissen een betrekking van plaatselijk ontvanger in te stellen; dat de parlementaire voorbereiding van artikel 12 van de wet van 17 oktober 1990 die stelling bevestigt waar zij blijk geeft van de bedoeling om de gemeenten die, ter vervanging van het systeem van de gewestelijke ontvangers, een betrekking van plaatselijk ontvanger instellen, aan te zetten een gewestelijk ontvanger tot plaatselijk ontvanger te benoemen";

3.2.3. Overwegende dat luidens de tekst van de aangehaalde bepaling van artikel 54, § 2, derde lid, een gewestelijk ontvanger "onmiddellijk" tot plaatselijk ontvanger kan worden benoemd in en door de gemeente die de betrekking van plaatselijk ontvanger "instelt"; dat een betrekking "instellen" betekent : die betrekking "tot stand brengen, invoeren, oprichten, stichten" (Van Dale, Groot woordenboek van de Nederlandse taal); dat alleen reeds volgens de woordelijke tekst van die bepaling zij in de voorliggende zaak niet dienstig kan worden toegepast, nu er geen sprake is van het instellen van een betrekking; dat de bedoelde betrekking immers reeds eerder was ingesteld en ingevuld, zodat er ook niet meer "onmiddellijk" in kon worden benoemd; dat die interpretatie steun vindt, zoals hierboven is gebleken, in de parlementaire voorbereiding van de betrokken wetsbepaling en eveneens is terug te vinden in de ministeriële omzendbrieven ter uitvoering ervan en in vroegere rechtspraak van de Raad van State; dat aldus verwerende partij terecht ervan is uitgegaan dat te dezen geen toepassing meer mocht worden gemaakt van artikel 54, § 2, derde en vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet; dat aan die conclusie geen afbreuk wordt gedaan door de argumentatie die verzoeker in zijn laatste memorie aanbrengt; dat hij daarbij immers enkel verwijst naar een uitvoeringsbesluit, en dan nog van een andere wet -de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn- dan de hier toe te passen nieuwe gemeentewet; dat zeker in dergelijke omstandigheden dat koninklijk besluit niet dienstig is ter interpretatie van de te dezen in het geding zijnde bepaling, nu zelfs reeds in het algemeen een uitvoeringsbesluit geen dwingende interpretatie van een uitgevoerde wetsbepaling toelaat; dat het middel dienvolgens niet gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf november 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**